

NUMMER SJUTTON

LOUIS TRACY

NUMMER SJUTTON

LOUIS TRACY

 SAGA
EGMONT

Louis Tracy

Nummer sjutton

Saga

Nummer sjutton

är översatt från engelska av Emilie Kullman efter
Number Seventeen: A Mystery of London

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1917, 2018 Louis Tracy och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726070545

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

FÖRSTA KAPITLET.

Följden av konstnärlig nyfikenhet.

»En droska? Ja, herrn får n:r 4.»

Ett rödbrusigt, flämtande stadsbud, upptaget av den lönande sysselsättningen att stoppa på sig femtioöringar lika fort som han kunde kalla på droskor, försvann i en virvel av regnkappor och paraplyer. Folk, som kommit till teatern i vackert väder, kom ut därifrån i hällregn. »Hela London», som frasen lyder, måste ju se den sista operetten på Dalyteatern; men hela London, sett så där i klump, är långt ifrån att äga bilar eller ens att kunna kosta på sig taxameterdroskor, vadan flertalet av de teaterbesökande till fots skyndade för att söka upp de underjordiska spårvägarna och omnibusar. En glad, populär operett kunde emellertid näppeligen undgå att locka till sig många ur societetens högsta kretsar, och Francis Berrold Theydon kände sig lycklig, där han stod i trängseln vid huvudutgången och tvekade, huruvida han skulle ge sig av till fots eller försöka få en droska, då det flämtande stadsbudet lovade att »på en halv minut» skaffa honom en sådan.

Automobiler av alla möjliga slag körde fram till trottoarkanten och susade åter bort, så fort de väntande hunnit hoppa upp och installera sig i deras dunkla innandömen. Theydon, som var en hänsynsfull person och som för resten ville tända en cigarrett, flyttade sig åt sidan. Han stötte därvid nästan ihop med en betjänt, vilkens ivriga rop: »Här är bilen!» kom honom att följa mannens blick.

Han såg en lång, äldre herre med slätrakad haka, högst intelligenta drag av denna typ, som finansvärlden eller juristyrket eller en kombination av båda tyckes skapa endast i stora städer, vilken eskorterade en ung dam genom vestibulen. Då erinrade sig Theydon, att han lagt märke till just denna samma unga flickas anmärkningsvärda skönhet, där hon avtecknat sig i vitt mot den mörka bakgrunden i en första radens loge. Han hade till och med undrat, vem hon kunde vara, och då han såg henne i profil, kommit till den slutsatsen, att hon måste vara dotter till den herre, som satt bredvid henne och halvt doldes av ett tungt draperi. Han observerade samma likhet nu, då de en sekund stannade bredvid honom. Herrn bar ett paraply, som han underligt nog beredde sig att slå upp, och hans dotters förvånade fråga ställde deras släktskap utom allt tvivel.

»Pappa», sade hon med ett förtjusande leende, i vilket dock låg en skymt av misslynthet, »kommer du inte med mig hem?»

»Nej. Jag måste titta in på Konstitutionella klubben. Det är strax bredvid här. Vädret ser värre ut än det är, när varenda regndroppe avspeglar sig i glittret från de många gaslyktorna. Seså, in med dig, Evelyn! Säg åt Dowers att komma tillbaka, och glöm inte vilken klubb det var! För resten kan jag säga åt honom själv.»

»Ska' jag sitta uppe och vänta på dig?»

»Hm — ja — jag kommer inte sent. Jag är nog färdig att gå, när Dowers kommer tillbaka.»

»Taxameter n:r 4!» ljöd en röst, och Theydon såg sitt stadsbud stå på fotsteget till en droska, som raskt svängde in bakom den väntande bilen.

Den unga flickans blick gled för ett ögonblick över från fadern till Theydon, som genast ivrigt började syssla med sin cigarrett — ängslig, att hans uppriktigt beundrande blick varit för påfallande.

Det var allt. Alla tre gingo över trottoaren nästan samtidigt. Ögonblicket därpå var den okända gudinnan borta, ehuru Theydon uppfångade en sista skymt av henne — en knappt synlig, men icke förty förtjusande glimt — då hon lutade sig fram i bilen och genom den regnstänkta rutan viftade med sin behandskade hand åt fadern.

I hela episoden fanns ingenting, som behövde framkalla några funderingar. Helt säkert var Frank Theydon, såsom hans vänner kallade honom, icke den ende i vestibulen på Dalyteatern, som funnit den unga flickan värd att se på, och det var ju blott den tillfälligheten, att de kommit att stå intill varandra, som satt honom i stånd att åhöra de helt vanliga fraser, som växlats mellan far och dotter. Tjogtals liknande episoder hade troligen denna afton ägt rum i London under liknande omständigheter, och icke ens den mest fantastiske drömmare skulle ha kunnat spåra en skymt romantik i samband med någon av dem. Det var därför alls icke märkvärdigt utan snarare i enlighet med tingens antagna lagar, sådana de te sig i motsats till vad de kunde ha varit, att Theydon både underlät att fästa någon vikt vid detta tillfälliga sammanträffande och genast började tänka på annat. Glömde det gjorde han emellertid icke. Hans konstnärsögon hade varit alltför intresserade av en viss eterisk kvinnlighet i den unga flickans ansikte och gestalt, och hans öra hade alltför livligt frapperats av välljudet i hennes förfinade stämma för att han icke längre fram skulle kunna återkalla de angenäma minnena. Under dessa flyktiga ögonblick vid utgången från teatern hade han faktiskt i sitt inre gömt en hel massa intryck, icke endast av den unga flickan utan också av hennes far. I vissa avseenden voro de sällsamt lika. Båda hade sålunda samma stolta, självsäkra hållning, samma stora, blixtrande ögon, samma höga panna och bestämda mun, samma distingerade uppträdande, samma klara uttryckssätt.

Ingendera kunde röra sig i ett om än aldrig så utvalt sällskap utan att väcka uppseende. Båda hade denna prägel av förfining och bildning, som är eller borde vara det säkraste kännetecknet på en aristokrat. Det var omöjligt att föreställa sig någondera i trasor, men även om man tänkte sig en dylik förvandling, skulle båda göra sig bemärkta på grund av den påfallande kontrast, som alltid skulle förefinnas mellan klädedräkt och uppträdande.

Vi få icke inbilla oss, att Theydon fördjupade sig i denna noggranna analys av tvenne fullkomligt obekanta personers fysiska karakteristik, medan hans droska rullade fram på den livligt trafikerade Cranbourn Street. Han försökte i stället för tredje gången tända sin cigarrett, som han fortfarande hade mellan läpparna. Men också denna tredje gång blev hans avsikt gäckad. En poliskonstapel hejdade tvärt strömmen av åkdon i hörnet av Charing Cross Road; på grund av smutsen gled droskan några fot för långt fram; ena lyktan slets bort av en tung lastvagn, som kom från motsatt håll, och ett häftigt meningsutbyte uppstod mellan droskkusken och poliskonstapeln, vilket resulterade i att »nummer» begärdes i och för utkrävande av framtida skadestånd. Då blandade sig Theydon i dispyten, göt olja på det upprörda vattnet genom att sticka åt konstapeln en femma och kusken en tia — dessa summor representerade nämligen hans privata värdesättning av värdighet och lykta — och färden fortsattes med en netto förlust för den person, som absolut icke hade något med saken att skaffa, av femton kronor i pengar och nära tio minuters tidsförlust.

Theydon var icke rik, såsom vi skola få se i sinom tid, men han var generös och impulsiv. Han hatade tanken på att någon haft obehag av att ha gjort honom en tjänst, och denna oväderskväll kunde verkligen droskkusken anses för en sann välgörare.

Vad honom själv angick, betydde ett dröjsmål på tio minuter ingenting. Det betydde endast, att han fick vänta litet med att få slå sig ned i en bekväm stol hemma hos sig med en bok och en pipa. Så skulle han ha uttryckt sig, om han blivit tillfrågad om saken. I själva verket kom det att utöva inflytande på och beröra hans framtid på det mest avsevärda sätt, ty när väl droskan passerat Oxford Street och vikit av in på den lugna huvudgatan, vid vilken det första huset av komplexet Innesmore Mansions låg, inträdde han faktiskt i en ny fas av sin tillvaro.

Cigarretten, som till sist blivit tänd, hade till den grad fyllt droskan med rök; att Theydon måst fälla ner ett fönster. I detta nu vek kusken just om hörnet till det ännu mera ensliga område, där Innesmore Mansions med tillhörande trädgårdar var beläget. Theydon tittade ut och blev högligen förvånad att få se den okände herrn från teatern hastigt vika om samma hörn. Han kunde icke misstaga sig. Främlingen lutade just paraplyet bakåt och såg upp för att förvissa sig om gatans namn, som om han icke vore riktigt säker på var han var, och lyktskenet föll rakt på hans markerade, nästan klassiska drag. På så sätt upptagen, såg, han icke den förbifarande droskan, eljest hade möjligen igenkännandet varit ömsesidigt — möjligen, ehuru icke troligt, ty under den korta pausen på teatertrappan hade han stått bredvid Theydon och halvt vänd mot sin dotter, medan de samtalade.

Den omständigheten, att han begivit sig i riktning mot Innesmore Mansions i stället för till Konstitutionella klubben, var ju i sig själv på intet sätt anmärkningsvärd. Icke desto mindre hade han bedragit sin dotter — bedragit henne avsiktligt, och medvetandet därom verkade som en obehaglig överraskning på den intet ont anande Theydon. Mannen såg icke ut som den sortens folk, som nedlåter sig till att kringgå sanningen.

»Det var märkvärdigt!» sade Theydon, medan hans droska rullade vidare fram till tredje porten, n:r 18. Han höll en tvåkrona i beredskap; regnet, som nu strömmade ned, uppmuntrade icke till något längre uppehåll på trottoaren. Icke förty såg han, att den andre herrn närmade sig, ehuru han stannat för att undersöka numret över första porten.

»Godnatt, herrn, tack så mycket!» sade kusken.

Droskan rullade bort, medan Theydon sprang uppför de korta trapporna. Innesmore Mansions kunde icke skryta med hissar. Lägenheterna voro bekväma, men icke vidare dyrbara, och hyresgästerna knogade gladeligen uppför trapporna; i de flesta fall behövde de icke gå mer än två. Varje hus hade sin uniformerade portvakt, som till och med en sådan här majkväll måste väckas medelst en klocka, om så behövdes.

Theydon sprang uppför båda trapporna i ett tag och öppnade dörren till n:r 18, som tillika med n:r 17 upptog översta våningen. Hans upppassning och matlagning sköttes av en f. d. sergeant och dennes hustru, ett beundransvärt par vid namn Bates, och den manlige individen uppenbarade sig, innan Theydon hade hunnit taga av sig rock och hatt i den lilla hallen.

»Kom in med brickan om femton minuter, Bates — det är allt för i afton», sade Theydon.

»Ja, herrn», svarade Bates. »Märkvärdigt omslag i vädret.»

»Ruskigt väder! Vem kunde ha väntat sig sådant regn efter en så vacker dag?»

Bates tog rocken och hatten, och Theydon gick in i sin salong — ett stort, fyrkantigt rum, som vette åt trädgården. Han hade med avsikt hindrat Bates från att omedelbart komma in med hans kvällsmål, som bestod av ett glas mjölk samt smör och bröd.

Nu förhåller det sig så, att det artistiska temperamentet innehåller ett uns nyfikenhet, som i viss mening kan sägas utgöra ett uppövande av fattnings förmågan. Theydon ville öppna ett fönster och titta ut, men detta var något för honom så ovanligt, att det ovillkorligt skulle ha väckt Bates' förvåning. För en gång kände sig en man, som eljest högst litet brydde sin hjärna med andras angelägenheter, förbryllad och ämnade förvissa sig om, huruvida den okände herrn verkligen ämnade besöka någon hyresgäst i Innesmore Mansions. Det var ju ett oskyldigt spioneri. Theydon visste knappt namnen på de övriga hyresgästerna i sitt eget hus, än mindre var han bekant med de övriga i komplexet.

En författare måste emellertid finna något intressant i den ståtliga främlingens strövtåg. Alltså öppnade han ett fönster och stack ut huvudet just lagom för att se ägaren till den eleganta bilen, som om en kvart skulle hämta honom vid Konstitutionella klubben, gå upp för trappan, som ledde till n:r 13 - 18. Hur det nu var, blev Theydon i allra högsta grad förvånad. Den vackra flickans far kunde väl icke händelsevis ämna besöka *honom*? Men denna tanke förjagade han snart såsom orimlig. I alla fall stängde han fönstret och väntade, faktiskt väntade, att det skulle ringa på dörren.

Salongsdörren stod öppen, och mitt för den låg tamburdörren. Fotsteg ljödo skarpt längst ner i trappuppgången; då Theydon hörde dem i första trappan, kände han sig nästan övertygad om att som vanligt det oväntade skulle hända. Det hände också, men på sitt eget särskilda sätt. Den okände ringde på i n:r 17 och blev efter ett kort dröjsmål insläppt.

Theydon smålog för sig själv. Ett trivialt mysterium hade utvecklats sig efter strängt regelrätta linjer. En intagande dam, som klädde sig synnerligt väl, en mrs Lester, bodde i

n:r 17. Hon bodde ensam, efter vad han trodde sig veta. I alla händelser hade han aldrig sett någon människa, undantagandes en äldre tjänarinna, gå in eller ut i lägenheten mitt emot, och han hade så sällan mött hyresgästen själv, att han icke var riktigt säker på att känna igen henne, för så vitt han icke mötte henne i förstugan eller trappan, deras vanliga mötesplats.

Så suckade han. Romantiken höll sig tydligen på avstånd från den, som ständigt påkallade den med sin penna. Det återstod ännu för honom att få veta, att det förföriska andeväsendet icke endast hedrat honom med sin uppmärksamhet under de sista tjugu minuterna utan även under långliga tider ämnade hålla fast vid honom som hans egen skugga. Han kände sig också misslynt. Han gillade icke, att den vackra flickans far besökte den intagande mrs Lester så där i smyg. Mannen hade avsiktligt vilselett sin dotter. Han lämnade henne med en lögn på läpparna; men aldrig har skenet bedragit så — den främmande föreföll nämligen såsom en man, på vilkens ord man fullt kunde lita.

»Men för t — n, vad rör allt det där mig?» brummade Theydon med ett bittert skratt och satte sig ned för att skriva ett brev, som Bates skulle lägga i lådan — sålunda övade han själv ett slags bedrägeri för att förklara orsaken till att han icke önskade få in sin kvällsbricka omedelbart.

Det var tydligen ett oviktigt meddelande, som mycket väl kunde ha legat över till följande dag — endast några rader till en förläggarfirma, att han ämnade avlägga ett affärsbesök där i slutet av veckan. Inom fem minuter hade detta meddelande och ännu ett om ett tillämnat besök på onsdagen — detta var måndag kväll — blivit skrivna, förseglade, adresserade och frankerade.

Han ringde, och Bates infann sig med brickan, ty han hade tagit för givet, att det var därför hans husbonde ringt.

»Var snäll och lägg de här i lådan åt mig», sade Theydon och kastade en blick på breven. »Bäst att ta paraply! Regnet står som spön i backen.»

Bates hade funnit dörren öppen och lämnat den så, då han kom in. Innan han hann svara, hörde de dörren till n:r 17 öppnas och åter slås igen, så att de små blyinfattade glasrutorna skallrade, och fotsteg ljödo i trappan. Av något skäl — troligen på grund av den osedvanliga omständigheten, att någon kom ut från mrs Lester så sent — lyssnade bägge två.

»Ja, herrn», sade Bates slutligen.

Underligt nog innebar mannens markerade paus liksom en fråga till husbonden.

»Mrs Lesters främmande stannade inte länge», anmärkte denne. »Han kom nästan omedelbart efter mig.»

»Jag tänkte just, att det måste ha varit en herre», återtog Bates.

»Varför det?» sade Theydon skrattande.

»Jag menar, att på stegen lät det inte som det skulle ha varit en dam.»

»Jaså — jag förstår.»

Theydon, som insåg, att han förrått sin kännedom om den besökandes kön, tillade då:

»Jag såg egentligen inte någon, men jag hörde, att någon kom, och drog samma slutsats som du, Bates.»

Inom sig delade herre och tjänare samma åsikt — det var tillfredsställande att veta, att mrs Lesters herrbekanta, som infunno sig på en så föga konventionell tid som halv tolv på natten, blevo expedierade så hastigt. Innesmore Mansions var ett högst respektabelt komplex. Ingen dam kunde bo där allena, vilkens referenser icke tillfredsställde en skarpögad hyresvärd. Dessutom hade Theydon en förnimmelse av att han, om också blott helt flyktigt, gjort

den där förtjusande flickans distingerade far orätt, och det gladdde honom, att han misstagit sig.

Bates gick ut och stängde dörren efter sig, satte på sig överrock, tog ett paraply och gick så ned. En ögonblickets impuls manade Theydon att åter öppna fönstret och titta ut. Främlingen avlägsnade sig skyndsamt. En regndrypande poliskonstapel stod i hörnet alldeles intill en brevlåda. Den reslige mannen, som var några tum längre än den grovt byggde poliskonstapeln, stannade ett ögonblick för att lägga ett brev i lådan. Vare sig genom en tillfällighet eller med avsikt höll han sitt paraply så, att den andre icke kunde se hans ansikte. Därpå avlägsnade han sig. Bates uppenbarade sig nu. Han släppte ned Theydons brev i lådan, och han och poliskonstapeln växlade några ord, som Theydon förmodade gällde det bedrövliga vädret.

För att vara av en berömd författare hade Theydons antaganden visat sig vara sällsamt felaktiga åtskilliga gånger under aftonens lopp. Poliskonstapeln hade sett den okände komma ut ur porten till n:r 13 - 18 och lagt märke till hans gestalt och utseende.

»Vem var den där gentile herrn, som kom ut ifrån er nyss?» sade han, då Bates anlände.

»Vet inte», sade Bates. »Någon, som hälsat på mrs Lester, kan jag tro. Hur så?»

»Å, inte för någonting. Jag tänkte bara, att om jag vore så där fint klädd, skulle jag allt kosta på mig en droska en sådan här kväll.»

»Såg honom inte själv», anmärkte Bates. »Herrn hörde, när han kom, och vi hörde bägge, när han gick. Han stannade inte mer än fem minuter.»

»Önskar jag vore i hans kläder. Jag får lov att gå här till klockan sex i morgon bittida, jag», grinade konstapeln.

»Jaså — adjö då!»

»Adjö!»

Bates tittade in till sin husbonde, innan han gick för att lägga sig.

»Hur dags ska' jag väcka herrn?» frågade han.

Theydon hade tagit sin tillflykt till pipan och boken och bytt ut fracken mot en rökrock. Han höll på att läsa en avhandling i aviatik, och likt alla nybörjare hade han redan utarbetat ett flygsystem, som skulle överträffa alla hittills kända uppfinningar.

»Inte senare än åtta», sade han. »Jag måste ut klockan nio. En sak till — efter lunchen i morgon far jag till Brooklands. Jag kommer tillbaka till Waterloo 6,40. Som jag ska' äta middag i West End 7,30 och mitt tåg kanske är litet försenat, ska' du möta mig med en kappsäck utanför hårfrisören vid huvudplattformen. Därinne klär jag mig och beger mig sedan direkt till min vän. Det bleve för jäktigt att fara hit hem.»

»Jag ska' ha allting klart.»

Bates var ytterst pålitlig i dylika saker. Han glömde aldrig något.

Föregående aftons oväder måste ha klarat himlen till följande dag, ty Theydon hade sällan njutit, så som han njöt av sin färd till det berömda flygfältet. En populär tidskrift hade givit honom i uppdrag att skriva en artikel om aviatörernas framsteg och önskemål, och han använde eftermiddagen och kvällen till att skaffa sig alla erforderliga upplysningar. Ett par experter och en fotograf hade givit honom rikligt stoff, men han längtade efter att senare på aftonen ostört få språka med mr James Creighton Forbes, miljonär och filantrop, som med sina egendomliga men klara teorier i fråga om luftens fredliga erövrande för tillfället upptog världspressens uppmärksamhet. Han hade aldrig råkat mr Forbes. Just som han stått i begrepp att börja sin artikel, hade han lyckligtvis erinrat sig, att den store mannen var en gammal vän till professorn i fysik vid

hans (Theydons) universitet, och följderna blev, att en ytterst älskvärd biljett avsändes inom loppet av ett par dagar. Denna medförde i sin tur en inbjudan till middag. — »På tisdag afton äter jag middag *en famille*», skrev mr Forbes; »om ni är ledig, kom kl. 7,30, så kunna vi sedan få språka ostört.»

Tåget var icke försenat. Bates stod rakryggad och med militärisk hållning på utsatt plats. Bredvid honom sto do tvenne herrar, som Theydon aldrig förut sett. Den ene — en korpulent, kraftigt byggd, rödblommig, fyrtioårs man — hade något militäriskt i sitt uppträdande; den andre utgjorde en direkt motsats — han var nämligen liten, torr och blek. Den storväxte mannen hade ett runt, tjockt huvud, utskjutande, klara, blå ögon; kindkotor, haka och den fysiska utvecklingen i övrigt tydde närmast på en boxare. Hans sällskap, vilkens mörka, djupt liggande ögon också voro märkvärdigt klara, kunde väl knappast väga mer än hälften så mycket, och Theydon skulle icke ha blivit förvånad, om han fått höra, att den lille mannen var dansmästare. Naturligtvis tog han bägge för bekanta till hans betjänt, som denne händelsevis råkat vid stationen.

Han blev därför smått förvånad, då båda stego fram tillika med Bates. En dramatisk förklaring för deras närvaro kom snart.

»Dessa herrar äro överinspektör Winter och detektivinspektör Furneaux från Scotland Yard», sade f. d. sergeanten med denna skräckfyllda ton, som somliga människor ovillkorligt få, då de tala om polisen.

Ehuru det ännu var dager, var det rätt mörkt i detta hörn av stationen, och Theydon märkte nu, vad han icke sett förut, att den vanligen så lugne Bates såg blek och förstörd ut.

»Men vad har hänt?» frågade han och såg från den ene till den andre.

»Har ni inte sett aftontidningarna, mr Theydon?» sade Winter, den jättelike mannen.

»Nej. Jag har varit i Brooklands sedan klockan två. Men vad står på?»

»Då vet ni inte, att ett mord blivit begånget i Innesmore Mansions i går kväll eller tidigt i morse?»

»Gode Gud, nej! Vem har blivit mördad?»

»En mrs Lester, damen —»

»Mrs Lester, som bor i n:r 17?»

»Ja.»

»Så förskräckligt! Herre Gud — senast i går kväll mötte jag henne i trappan.»

Det var en banal anmärkning, och det visste Theydon, men han kastade fram de första enfaldiga ord, som kunde tjäna till att dölja den ohyggliga tanke, som flög genom hans hjärna. Och en tavla upprullade sig för hans inre öga — en tavla, icke av den behagliga och intagande kvinnan, som blivit bragt om livet, utan av en ljuv, ung flicka i vitt siden, som sade till en vacker, ståtlig man som stod vid hennes sida: »Pappa, följer du inte med mig hem?»

Hans förvirrade sinnen uppfångade ett sällsamt virrvarr av sorlet på stationen och inspektörens myndiga stämman.

»Mr Furneaux och jag ha saken om hand, mr Theydon», sade detektiven. »Vi ha varit hemma hos er, och Bates berättade om de ljud ni bägge hörde vid halv tolvtiden i natt. Jag är rädd, att vi skrämt er genom att komma hit, men som Bates omöjligt kunde säga, hur dags ni skulle komma hem, tänkte jag, att ni inte skulle misstycka, om vi gjorde honom sällskap för att få höra vid vilken tid det skulle passa er att ta emot oss hemma i er bostad — i afton förstås.»

»Ja, jag har verkligen aldrig i mitt liv blivit så uppskakad», flämtade Theydon. »Den stackars kvinnan

dödad, mördad! Det är för ohyggligt! På vad sätt blev hon dödad?»

»Hon blev strypt.»

»Å, så gräsligt! Ska' jag telefonera återbud till den jag skulle äta middag hos?»

»Behövs inte, mr Theydon», sade Winter vänligt. »Jag är ledsen, att vi meddelade er de obehagliga nyheterna så här burdus. Men ni måste ju undersättas, och det var nödvändigt, att vi redan i kväll fingo höra, vad ni hade att meddela. Kan ni vara hemma klockan elva?»

»Ja, ja. Det ska' jag vara.»

»Tack! Vi ha mycket att göra under tiden. Farväl så länge!»

De avlägsnade sig båda. Winter hade fört ordet, men Theydon var alltför upprörd för att lägga märke till den omständigheten, att Furneaux efter ett hastigt ögonkast tycktes fullkomligt ignorera honom. Han fick det intrycket, att detektiverna tydligen trodde, att han hade något av vikt att meddela, och ovillkorligt ville, att han skulle bli utfrågad, medan han ännu hade den föregående aftonens tilldragelser i färskt minne. Och han hade så litet och dock så mycket att meddela! Ensamt på hans vittnesmål skulle det bli en jämförelsevis lätt sak att fullt konstatera den persons identitet, som senast besökt Mrs Lester. Och vad skulle följden bli? Han vågade knappt tänka tanken ut. Vare sig hans vittnesmål gav polisen en ledtråd eller ej, blev den oundgängliga följden i alla fall, att det någonstädes i London fanns en ung flicka vid namn Evelyn, som skulle komma att betrakta en viss ung man — Francis Berrold Theydon — såsom en förhatlig och föraktlig spion.

Bates, som kände sig lättare om hjärtat, sedan detektiverna avlägsnat sig, återkallade sin förströdde husbonde till verkligheten.

»Klockan går på sju», sade han. »Jag har sagt till om ett toalettrum.»

»Vet du vad, Bates», sade Theydon tankspridd, »jag tror bestämt, att du och jag behöva oss litet konjak och sodavatten.»

»Det vore inte så dumt.»

Den goda idéen fullföljdes. Medan Theydon klädde sig, berättade Bates det lilla han visste om tragedien, som upptäckts av mrs Lesters tjänarinna, då hon vid tiotiden på morgonen infann sig i sin matmors sängkammare med en kopp te. Bates själv var den första människa, som den förskräckta kvinnan vänt sig till, och han hade varit klok nog att lämna både liket och dess omgivning orörda, tills läkare och polis blivit eftertelefonerade. Sedermera hade dagen förgått i en virvel av spänning, aktiv i förhållande till polisens spørsmål och passiv i vägran att lämna tidningarna några upplysningar. Han såg ingen anledning, varför hans husbonde skulle bli oroad, och gjorde därför icke något försök att meddela sig med honom i Brooklands.

»Detektiverna bråkade fasligt», sade Bates smått harmset, »i synnerhet den lille. Det var nära, att han velat ha reda på vad vi hade till frukost!»

Theydon smålog, och hur det var, kom Bates' humor honom att förbise den faktiska innebörden av Furneaux' enträgenhet. För resten hade han brådtom. Klockan en kvart över sju sände han efter en droska och åkte skyndsamt till mr Forbes' hem i Belgravia, medan Bates och kappsäcken placerade sig på taket på en omnibus.

Omklädningsproceduren i förening med konjaken hade klarat Theydons själsförmögenheter. Ehuru han gärna skulle ha försakat middagen, insåg han, att det icke var illa, att han så att säga blev tvungen att slita sina tankar från det ohyggliga brott, vari en sådan man som »Evelyns» far, om än oskyldigt, kanske var inblandad. I alla händelser

hade han fått några timmar på sig för att stärka sig i och för sammanträffandet med Scotland Yards representanter. Han visste mycket väl, att han då öppet måste möta situationens krav. Tvenne vägar stodo honom öppna. Han kunde antingen uppge sig veta det lilla, Bates visste, varken mer eller mindre, eller också erkänna sina ytterligare iakttagelser. Och varför skulle han välja det senare alternativet? Ställde han sig icke annars i kollision med lagen? Varför skulle en person skyddas — sak samma hurudan hans sociala ställning var eller hur vacker hans dotter var — som möjligen kunde ha bragt om livet den älskvärda och fina dam, som var dömd att för alltid förbli en tragisk vålnad i den persons minne, som i fem månader bott under samma tak som hon?

Det var ett kinkigt problem, men mer än en lösning därpå var icke möjlig. Pliktens krav måste tillgodoses, om också himlarna störtade samman.

Denna övertygelse stadgade sig hos Theydon, medan droskan förde honom över Themsen och längs Birdcage Walk. En vacker inbillning kunde icke få rubba medborgarskapets första principer. Detta förståndiga resonemang lugnade honom faktiskt, och han erfor rent av en känsla av lättnad, då han betalade droskan och ringde på hos familjen Forbes.

Han uppgav sitt namn för en betjänt, som tog hand om hans överrock och hatt och visade honom in i en salong en trappa upp. Till och med en flyktig blick på hall och trappa uppenbarade tydliga spår av en högt utvecklad artistisk smak i förening med stor rikedom. Möbler, porslin, tavlor — allt var dyrbart och utvalt.

Han skulle gärna ha velat stanna mer än en gång för att beundra konstsaker och kuriosa, som funnos i överflöd, men han följde i stället betjänten och visades in i ett stort, luftigt rum, möblerat i förhärskande Louis Quinze-stil.

»Mr Theydon!» tillkännagav mannen och slog upp dörren. En dam, som satt lutad över några på bordet utbredda gravyrer, vände sig vid dessa ord om och skyndade att välkomna gästen.

»Min far kommer snart mr Theydon», sade hon. »Han blev litet uppehållen i City, men han kan vara här vilken minut som helst.»

Rummet med dess innehåll och icke minst den intagande unga flicka, som närmade sig med utsträckt hand, dansade runt för Theydons ögon. Detta var nämligen »Evelyn», och lika visst som att natt följer på dag var det, att mrs Lesters mystiske gäst måste ha varit »Evelyns» far, James Creighton Forbes.

ANDRA KAPITLET.

Överenskommelsen.

Så förstenad kände sig Theydon genom att komma ansikte mot ansikte med den sista människa i världen, som han väntat att få råka i detta rum, att han snavade över en liten stol, som stod rakt emellan honom och hans värdinna. Vid vilket annat tillfälle som helst skulle detta missöde ha generat honom ofantligt; under nuvarande förhållanden kunde ingenting lyckligare ha inträffat, alldenstund Evelyn Forbes därigenom kom att rädda honom ur hans förvirring.

»Jag har otaliga gånger talat om stolar, som placeras så där galet», utbrast hon, då de skakade hand, »men ni vet, hur envisa tjänare äro. De ha ingen urskillningsförmåga. Man vill gärna sitta just där om eftermiddagarna, därför att man ser vår Canaletto där mitt emot på väggen i den bästa dagern. När lamporna äro tända, bortfaller ju emellertid skälet för att stolen står där, och den blir bara en fälla för den intet ont anande. Ni är visst inte den förste, som råkat ut för samma missöde.»

Theydon förstod med en känsla av retlighet, att den unga flickan utbredde sig om den förargliga stolen endast för att hjälpa en synbarligen blyg och försagd ung man ur hans förlägenhet. Att en ganska berömd författare icke endast skulle bete sig som en bondtölp utan också behöva uppmuntras, så att han skulle känna sig hemmastadd i en londonsalong, var något så löjligt, att han åter blev sig lik.

»Jag kan inte ursäkta mig med Canaletto», sade han och framtvang ett älskvärt leende, »men törs jag till mitt

försvar andraga en ännu mer distraherande vision? Jag kom hit i tanke att möta en äldre lärd herre, och jag kommer plötsligt ansikte mot ansikte med ett Romney-porträtt av en skön dam i verkliga livet. Är det då troligt, att ett så obetydligt föremål som en stol och till på köpet en så liten stol skulle lyckas fånga min blick?»

Evelyn Forbes skrattade med en glättig känsla av förvåning och lättnad. Mr Theydons sätt att uttrycka sig skilde sig verkligen betydligt från den ytterliga förvirring, att icke säga förskräckelse, som fördärvade hans entré.

»Liknar jag verkligen en Romney? Vilken då?» utbrast hon.

»Ett erkänt mästerverk.»

»Nej, människor, som säga komplimanger, förtjäna att bli lagda på sträckbänken. Jag fordrar närmare besked.»

»Lady Hamilton som Jeanne d'Arc.»

Han avsköt denna pil på måfå, och det glädde honom, att hans värdinna såg förbryllad ut.

»Jag känner inte till just den tavlan», sade hon, »men jag kan inte tänka mig en modell, som mindre lämpar sig för ämnet.»

»Romney förevigade de bästa egenskaperna hos båda», svarade han tvärt. »Ursäkta, men får jag titta på den där Canaletto, som indirekt lade sig i försåt för mig?»

Hon vände sig om för att gå tvärs över golvet, men hejdade sig och stannade framför honom med en häftighet, som tydde på ett impulsivt temperament.

»Nu kommer jag ihåg», sade hon. »Pappa talade om, att ni skrivit romaner och några essayer. Har ni verkligen någonsin sett Romneys porträtt av lady Hamilton som Jeanne d'Arc?»

Hennes vackra ögon fixerade honom med sådant öppet spörsmål, att han övergav all förställning.

»Nej», sade han.

»Då hittade ni bara på jämförelsen som en ursäkt för att ni stötte omkull stolen?»

»Ja. På samma gång överlämnar jag mig på nåd och onåd åt domstolen.»

»Det var ganska slugt av er.»

»Men fullkomligt ovärdigt mitt tema.»

»O, kalla mig inte ett tema! Jag hatar temata. De påminna mig om odrägliga skolläxor.»

»Jag förtjänar straff — det medges. Vad ska' det bli? Tjugu rader?»

»Ja», genmälde hon. »Kom genast hit och skriv en vers i mitt autografbildalbum! Som jag kommit på en framstående författare med en kullerbytta, fordrar jag ett lämpligt straff.»

»Jag är långt ifrån framstående», sade han, »men jag är färdig och villig att försona mitt brott.»

Han satte sig, tog en penna och skrev i det framlagda albumet — inom sig helt glad över att han för blott en vecka sedan brytt sin hjärna för att tillfredsställa en liten envis systerdotter.

»Här äro tolv rader», sade han. »Två har jag lånat, och de andra tio äro pur plagiering — jag bönfäller därför, att ni skänker efter återstoden.»

Hon böjde sig ned för att läsa vad han skrivit; medan han daterade och signerade den poetiska utgjutelsen, kommo deras huvuden anmärkningsvärt nära varandra i betraktande av att deras bekantskap ännu icke var fem minuter gammal. Hon stödde armbågen mot bordet och hakan i handen, medan hennes andra hand vilade mot ryggstödet på hans stol. Han kände hennes andedräkt på sin kind, och doften från hennes hår verkade nästan berusande, men likväl var han fullt säker på, att hon icke hade mer för avsikt att flirta med honom, än han hade att